

overvejelse, hvis der ikke var fred inden. Mange troede på det tidspunkt, at det betød, at midlertidigheden ville blive forlænget. Men i 1994 blev der vedtaget et forslag om, at de pågældende nu kunne søge asyl, og alle fik lov til at blive i Danmark, uanset om de fik asyl eller ej. Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet prøvede at få det ændret til, at midlertidigheden skulle gælde i 3 år, men det forslag blev afvist af et stort flertal i Folketinget med regeringen i spidsen.

Resultatet var forudset, nemlig at et stort antal personer fra det tidligere Jugoslavien her i december måned 1995 ville få permanent opholdstilladelse i Danmark, for nu har de været i Danmark i 3 år. Mange tusinde vil følge efter i de kommende måneder.

Antallet af personer fra det tidligere Jugoslavien, som vil få permanent opholdstilladelse i de kommende dage, uger og måneder, er så stort, at der skal gøres noget, og det skal gøres nu. Sagen er, at der er indgået en fredsftale, og det er kun et spørgsmål om kort tid, før tilbagesendelse kan ske.

Selv om der kun vil gå kort tid, før tilbagesendelse kan finde sted, er det af afgørende betydning, at der ikke er flere, der får permanent opholdstilladelse i Danmark og dermed lov til at blive i Danmark resten af deres liv.

Midlertidig opholdstilladelse burde gives til alle, der søger om asyl, og den burde gælde, til de pågældende kan søge statsborgerskab, eller til der er fred og ro i hjemlandet og de kan sendes tilbage igen. I dag er det sådan, at flygtninge kun er flygtninge i de første 3 år, så overgår de pr. automatik til at få indvandrersstatus og kan dermed blive i Danmark resten af deres liv.

Jeg har spurgt ministeren om, hvor mange det drejer sig om, som vil overgå til at få permanent opholdstilladelse, og jeg kan se, at de tal, som er oversendt fra ministerens side, ikke helt harmonerer med det antal, som er kommet ind i Danmark. F.eks. oplyser ministeren, at der i december måned 1995 vil være 1.084, som vil få permanent opholdstilladelse, men det harmonerer meget dårligt med, at tallene viser, at alene i 1992 indrejste der 8.277 netto. Meget tidligere end december kom de ikke, og i det omfang de kom tidligere, regner man datoen fra den 1. december 1992. Så tallene kan ikke hænge sammen.

Jeg kan i øvrigt sige, at dette tal stiger støt og ligger lige omkring 2.000 i de næste måneder frem til og med april, hvorefter det så klinger en anelse af.

Det har også været fremme i debatten, at der er tale om 17.000 personer fra det tidligere Jugoslavien. Det passer heller ikke. Det tal, der er mere korrekt, er mere end 22.000 personer. Det fremgår klart og tydeligt, hvis man lægger tallene sammen i ministerens nyhedsbrev om Danmarks udlændinge. Hvis man lægger de tal sammen, når man ikke op på 17.000, så når man op på mere end 22.000 personer, så det er langt flere, end der har været tale om på det sidste.

Det er forargeligt, at regeringen stikker hovedet i busken nu, hvor det gælder om at turde stå fast, og hvor det gælder om, at man skal holde de løfter, man har givet befolkningen i Danmark.

De fleste bosniere vil naturligvis vælge Danmark, hvis de kan. Det kan de efter 3 års lovligt ophold i Danmark, og det kan ingen fortænke dem i. Naturligvis vil mange af dem vælge at blive i Danmark.

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at de skal hjem. De skal ned og hjælpe med genopbygningen af deres eget land.

Befolkningen i Danmark vil sidde tilbage med indtryk af, at regeringen vil gøre bosnierne til indvandrere, og det strider imod de løfter, regeringen tidligere har givet.

Vi har i dag hørt ministeren i sin svartale give udtryk for, at de pågældende skal integreres i det danske samfund. Finansloven skærer ned over for de svageste i vores samfund. Det har vi set, og det sker, samtidig med at regeringen fortsat har travlt med at bruge penge på folk, som burde vende hjem snarest muligt.

De, der vil blive i Danmark, vil enten komme til at leve af offentlig overførselsindkomst eller tage nogle af de arbejdspladser, der i forvejen er for få af i Danmark. Det vil alt andet lige betyde en forringet levestandard for danskerne, som så skal til at dele med de fremmede, ikke fordi der nødvendigvis er noget i vejen med at dele, men i dette tilfælde taler vi om flygtninge, hvis opholdsgrundlag ikke længere er til stede. De bør vende tilbage, lige så snart det kan lade sig gøre.

Fremskridtspartiet er naturligvis klar over, at vi ikke kan sende dem hjem i dag eller i morgen, som jeg har nævnt tidligere, men det er vigtigt, at vi allerede nu i dag påbegynder en planlægning af hjemsendelsen, således at de pågældende kan vende hjem, så snart der bliver givet grønt lys fra UNHCR.

Der er også mange børn i det tidligere Jugoslavien, som ikke har gået i skole nu i 4 år. Skal